

Landet. Vi kunne jo desværre næsten daglig gennem Dagbladene faa Oplysning om disse Forhold.

Hvad der betinger, at en Mand kan blive tvangsindlagt, er af forskellig Art. I Lovforslagets § 2 er der nævnt en Del. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa enkelte Punkter. Det siges f. Eks., at naar vedkommende er til Fare for eget eller andres Liv eller Helbred, eller naar vedkommende forsømmer sin Forsørgelsespligt, saa at hans Familie kommer i Nød, kan Tvangsindlæggelse finde Sted. At sligt sker, er jo ikke saa ualmindeligt. Man har jo mangfoldige Eksempler paa, at en Mand eller Kvinde paa Grund af Drikfældighed er bleven en Byrde for sin Familie, og naar det saa er en Familieforsørger, der kommer under saadanne Forhold, bliver det jo i allerhøjeste Grad sørgeligt for denne Familie, der kommer til at falde det offentlige til Byrde. Det offentlige bliver altsaa ogsaa paa den Maade interesseret i, om vedkommende Mand faar Lov til at fortsætte sit Drikkeri til Ulempe og til Byrde for Familien og eventuelt for Samfundet. Vi have jo ogsaa mange Eksempler paa, ikke alene at en Person fremsætter Trusel om Vold, enten overfor Slægt og Venner, sin nærmeste Familie eller overfor fremmede, men ogsaa mangfoldige Eksempler paa, at han skrider til en saadan Voldshandling. Men naar de faktiske Forhold ere saadanne, tror jeg ogsaa, man vil være enig om, at der er al Grund for det offentlige til at skride ind i saadanne Tilfælde og sige: Vi maa sikre os imod, at en saadan Mand gaar frit omkring og kan blive til Byrde for Samfundet, ja, til Fare for Samfundet. Det antager jeg, alle kunne være enige om.

Saa kan der maaske siges: Ja, men i adskillige Tilfælde vil man ad anden Vej kunne ramme ham, saa han ikke kommer til at gaa omkring til Fare for andre Mennesker. Men her staa vi overfor det andet Spørgsmaal: Er det saa rigtigt, at en saadan Mand bliver lagt ind paa en Strafanstalt, om det da lykkes Politiet at faa fat paa ham? Her er det, vi staa overfor det Spørgsmaal, om det ikke var heldigere, baade for vedkommende Person selv og for Samfundet i Almindelighed, at anbringe en saadan Person paa en Helbredelsesanstalt i Stedet for at lægge ham ind paa en Strafanstalt. Som jeg sagde før, der er intet som helst Haab om, at Straffen vil kunne have nogen moralsk Indflydelse paa en saadan Person. Det, at han bliver straffet, afskrækker ham ikke fra paa ny

at komme ind paa Forbryderbanen, naar han har udstaaet sin Straffetid, og her er det, man haaber at kunne naa et Skridt frem ved at indlægge en saadan Mand paa en Forbedringsanstalt og at kunne redde ham, saa han bliver et nyttigt Medlem af Samfundet, naar den Tid er kommen, da han atter kan udskrives fra disse Anstalter.

Saa staa vi overfor et nyt Spørgsmaal, og det er dette: Hvilke Anstalter skulle saa tage imod disse Personer? Det er for Resten ikke alene Forbrydere, der her kan være Tale om, det kan ogsaa være sindssyge Personer, Personer der paa Grund af Drikkeri ere blevene sindssyge og komme ind paa en Sindssygeanstalt. Disse, maa man sige, høre snarere hjemme paa et Drankerasyl end paa en Sindssygeanstalt. Hvor skal man saa anbringe disse Personer? Det er det Spørgsmaal, vi nu staa overfor? De private Anstalter have jo ingen som helst Forpligtelse til at tage mod andre Personer end dem, de selv ønske at tage imod, og her er Tale om en særlig Art af Drankere, og man kan vel nok gaa ud fra, at det er den Art af Drankere, som disse private Anstalter ikke ønske at tage imod, man maa jo forudsætte, at det er særlig vanskelige Personer at have paa disse Anstalter. Men saa bliver Spørgsmaalet: Hvordan skulle vi faa dem anbragte? Her er man da gaaet ud fra, at det vilde være nødvendigt, at Staten selv træder til og opretter Anstalter. Mulig, at man kan komme over det paa en anden Maade, at man kan træffe Overenskomst med private Anstalter om, at de skulle tage imod Indlæggelser, men det tør jeg ikke udtale mig om, det er noget, der kan blive Genstand for Overvejelse. Men en Ting maa vi være klare over, og det er dette, at man kan ikke gaa til at dømme Personer til at interneres paa saadanne Anstalter, uden at man har Anstalter, der kunne tage imod disse Personer. Forslaget indeholder en Bestemmelse om Statsanerkendelse for private Anstalter. Forholdet er jo, som jeg bemærkede i Begyndelsen, det, at vi have en Del private Redningshjem, og disse Redningshjem faa vistnok alle Understøttelse af Staten. Men naar dette er Tilfældet, saa er det indlysende, at de ogsaa maa underkaste sig en særlig Kontrol, et særligt Tilsyn fra Statens Side, og der er ogsaa her i dette Forslag en Bestemmelse om et indgaaende Tilsyn med disse Anstalter, med deres Ledelse og hele Styrelse, og blandt andet mener man ogsaa, at det